

ᠰᠤᠵᠤᠨᠠᠨᠤ

ᠰᠤᠵᠤᠨᠠᠨᠤ

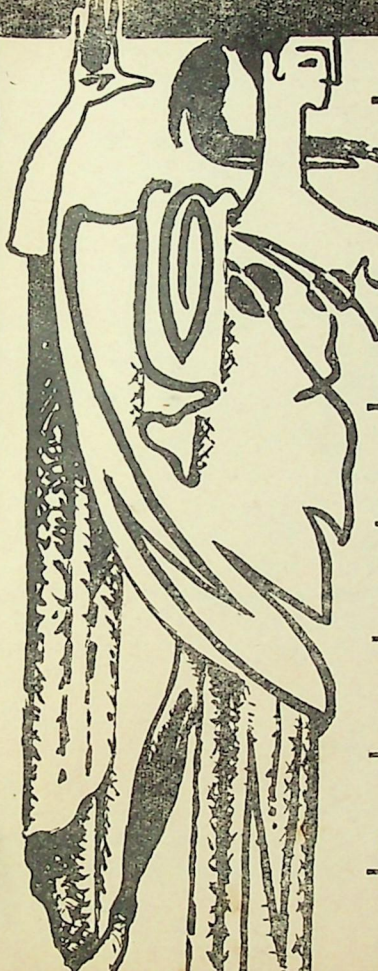
ᠰᠤᠵᠤᠨᠠᠨᠤ

ᠰᠤᠵᠤᠨᠠᠨᠤ

ᠰᠤᠵᠤᠨᠠᠨᠤ

ᠰᠤᠵᠤᠨᠠᠨᠤ

ᠰᠤᠵᠤᠨᠠᠨᠤ

მოკმედი პირნი

კრეონი — მეფე თებესი

ევრიდიკე — მისი ცოლი

ჰემონი — მათი ვაჟი

ანტიგონე } ოიდიპოს მეფის ასულნი
ისმენე }

ტირესია — ბრმა მისანი

მაცნე

დარაჯი

თებეს უხუცესთა ქორი

კორიფე

სასახლას მცველნი, მსახურნი და მხევალნი

პ რ ო ლ ო გ ი

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ნუთუ ვერ ხედავ, საყვარელო დაო ისმენე,
რომ თავის რისხვას, ცოდვათათვის ოიდიპოსის,
სანამ ჩვენ ვცოცხლობთ, არ მოგვაკლებს უფალი ზევსი...
აბა, რა წუხილს იტყვის ენა, რა ავბედობას,
აუგს და ვაგლახს. თუ დამცრობას ჩვენი ღირსების,
რაც ჩვენ შემზარავ ობლობაში არ განგვეცადოს?!
თქვი. ახლა კადევ რას ამბობენ? მეფე კრეონმა,
კანონი რაღაც დაუდგინა მთელ ქალაქსაო...
იქნებ არც გითხრეს... არ გვიმხელენ იმ საძაგლობას,
რასაც ფარულად ჩვენს ძვირფას ძმას განუმზადებენ.

ი ს მ ე ნ ე

ოჰ, არა. დაო ანტიგონე, ჯერ არაფერიც
არა მსმენია საკეთილო თუ საწუხარი,
საბედისწერო იმ დღის მერმე, რაც ძმანი ჩვენნი.
ერთად დაეცნენ განგმირულნი ერთურთის ხელით
ხოლოდ გავიგე, რომ თებედან არგოსელთ ჯარი
ანდევენს წუხელ, სხვა კი, დაო, რა უნდა იყოს.

რაც მოხდა, მასზე საშინელი ან საწუხარი!

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ვიცი, ვერაფერს შეიტყობდი. მეც სასახლიდან იმიტომ გიხმე, რათა გამცნო ეს საიდუმლო.

ი ს მ ე ნ ე

მაინც რა მოხდა? დაო, რალაც შენ ისე გზარავს.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ღიახაც მზარავს. გამიგონე, მეფე კრეონმა ჩვენს ორ ძმათაგან — ერთილა სცნო დაკრძალვის ღირსად, ხოლო მეორეს ეს პატივი აპყარა სრულად. წესთამებრ მიწას მიაბარა მან ეთელკლე. არ დაუკლია ზარ-ზეიმი შესაფერისი, და ამით ღირს ქმნა, იყოს იგი მკვიდრი ჰადესის... მაშინ, როდესაც გვამი ბედკრულ პოლინიკესი, აგრე ბედითად დალუპულის, ნაბრძანები აქვს, — არათუ ვინმემ დაიტეროს, ანუ დაკრძალოს, არამედ უნდა ღია ცისქვეშ ეგდოს საბრალო ზედ მისეული ყვაფ-ყორნების სანუკვარ დავლად. როგორც ამბობენ, ჩვენც გვიბრძანებს სათნო კრეონი, ღიახ, შენც და მეც, მორჩილ ვექმნეთ მის მეფურ ნებას. მალე აქ თვითონ მობრძანდება, რომ უფრო ნათლად, ვინც ეს არ ვიცი, ყოველივე გვაუწყოს, რადგან თავის ბრძანებას დიდ ამბად თვლის, ხოლო თუ ვინმე ურჩობას გასწევს, ხალხის თვალწინ ჩაიქოლება. აქ გამოჩნდება, დაო, შენი დიდსულოვნება, ვინც ხარ — უღირსი თუ ღირსეულთ შთამომავალი...

ი ს მ ე ნ ე

საბრალო დაო, მე რა ძალმიძს, ავად თუ კარგად,
რით დაგეხმარო?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მსურს ვიცოდე. იქნები ჩემთან?

ი ს მ ე ნ ე

თქვი, რა საქმისთვის... ჯერ გავიგო, რა განიზრახე...

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

დამეხმარები? მსურს მივხედო პოლინიკეს გვამს.

ი ს მ ე ნ ე

დამარხვას ფიქრობ? რაც საქვეყნოდ აკრძალა მეფემ...

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მაშ უარს ამბობ? კარგი. ჩვენს ვალს მარტოც მოვიხდი.

ი ს მ ე ნ ე

მეფის ბრძანების წინააღმდეგ? გაგიჟდი განა!

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მე რაც მეკუთვნის, ვერ წამართმევს უზენაესიც.

ი ს მ ე ნ ე

ვაიმე, დაო... გაიხსენე, მამამ ბედკრულმა,
როცა თვითონვე ცხადჰყო თავის შეცოდებანი
და ორივე თვალი თავის ხელით აღმოიკვეთა,
რარიგ განღევნილ-განკაცებულმა დალაა სული...
მამის დედამაც, მასთან ცოლიც რომ იყო მისი,
თოკზე სიცოცხლე დაასრულა რა სამარცხვინოდ.

მესამეც — ძმებმა ეთეოკლემ და პოლინიკემ როგორ განგმირეს იმ ავბედით დღეს ერთმანეთი და ერთნაირი განუმზადეს ერთმანეთს ხვედრი. ეხლა იფიქრე, ჩვენ, უმწეოდ, ობლად შთენილნი რარიგ უღირსად, უპატიოდ დავიღუპებით, თუ ქვეყნის კანონს და ხელმწიფის ნებას გადავალთ. ისიც გახსოვდეს, რომ ჩვენ გავჩნდით დედაკაცებად და რადგან ქალი ჭაცს ღონით ვერ შეეწონება, უთუოდ გემართებს-მორჩილება ჩვენზედ ძლიერთა, დავყვეთ მათ წადილს, თუნდ ამაზედ უფრო შემზარველს. მაგრამ თუ ვინმე ძალას მატანს სხვაგვარ მოვიქცე, ჰადესის ღმერთებს ვთხოვ შეწევნას... მე უზენაესთ ძალას ვმორჩილებ. ამაოა ზრახვა ყოველი, რომლის ხორცუმსხმაც ჩვენს ძალ-ღონეს აღმატება.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

არ გაიძულე. ამ საქმისა თუნდ იყო მწადე, ველარ მამებ და შველასაც არ ვსაჭიროებ. დე, შენთვის იყავ... მე კა ჩემს ძმას ერთიც დავმარხავ. და თუ დამსჯიან, სიკვდილს ჩავთვლი დიდ ნეტარებად. მას მე ვუყვარდი და მსურს ვიყო ძვირფასის გვერდით, უცოდველობით ბრალეული... და რადგან ჰადესს მომიწევს სულთა სამსახური უფრო ხანირ, ვიდრე აქ მყოფთა, იქ დავრჩები სამარადისოდ. შენ კი აქ იყავ, საღვთო წესთა უარმყოფელი.

ი ს მ ე ნ ე

უკვდავთა წესებს არ უარვყოფ, მაგრამ ვერც მოკვდავთ ნებას გადავალ.

ანტიგონე

ღმერთების წინ იმართლე თავი...
წავალ, ძმას მიწა დავაყარო...

ისმენე

ვაი ბედკრულო!

ო, როგორ ვშიშობ!

ანტიგონე

ჩემთვის ნუ კრთი, შენთვის იზრუნე.

ისმენე

ოღონდ უფროხილდი, არსად დაგცდეს ეს საიდუმლო...
მეც დავედუმდები...

ანტიგონე

განაცხადე, აუწყე ყველას.
ამით თავს ნაკლებ შემაძულე, ვიდრე ღუმლით.

ისმენე

ზრახვანა სისხლის გამყინველი, შენ კი ცეცხლს გინთებს.

ანტიგონე

მიტომ, რომ ვიღწვი ღირსეულთა პატივსაცემად.

ისმენე

ეხ, ამოა, შეუძლებელს ესწრაფვი, დაო.

ანტიგონე

იმას ხომ შეეძლებ, კეთილ სწრაფვას რომ შევეწირო?

ი ს მ ე ნ ე

მაგრამ ამაო თავდადება ვის რად სჭირდება!

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

კმარა, დაჩუმდი! ამგვარ სიტყვით თავს შემაზიზღებ...
და მართებულად გამოიწვევ მკვდრის სიძულვილსაც.
წადი. დამტოვე. დაე, ჩემმა უგუნურებამ
შემიმსუბუქოს სატანჯველი. ყოველთ უმეტეს
შემზარველია, თუ მოკვდავი კვდება უღირსად.

ი ს მ ე ნ ე

რადგან არ იშლა, წადი, დაო. გოგი ხარ. მაგრამ
გოგოც ჩემი ხარ, კვლავ სისხლ-ხორცი და საყვარელი.
(მიღეს).

ქ ო რ ო

სტროფი ა.

მზეო, მზეო. ჯერ ასეთი ელვარებით
არ სწვევიხარ შვიდჯარაან ქალაქ თებეს.
როგორც იქნა დირკეს მჩქეფარ წყალთა ზედა,
აღმობრწყინდი, ო, დღის თვალო ოქროვანო!
შენ გაჰფანტე ტანს იარაღ-აღჯაზმული,
ჯარი იგი თეთრფარიან არგოსელთა,
ჩვენს მიწაზე შურითა და მტრობით აღქრულთ,
დასაპყრობად რომ მოუძღვა პოლინიკე.

ანტისტროფი ა.

გრძელ შუბებით გარს მოგვადგა ყოველ მხრიდან,
შვიდჯარაიან თებეს აღგვის მოწადინე,

და გაბრუნდა, ჩვენი სისხლით ვიდრე ხახას
აღივსებდა და ჰეფესტოს ცეცხლს მისცემდა
ციხე-კაშკაებს, რადგან ზურგიით შემოესმა
ხმა არესის, მკექარობით შემზარველი.
დაუმძიმა მას ვეშაპთან ბრძოლა მაშინ...
ზევს მალალსა სძაგს ზვიადნი, და რომ ნახა,
თებეს მომდგარ სპათა შმაგი მდინარება,
იმ თავხედებს სტყორცნა მეხი სწორედ იმ დროს,
როცა მიჯნას მიწვენილნი განემზადნენ,
ჩვენს კოშკაგან გადეძახნათ გამარჯვება.

სტროფი ბ.

ცოტა ხნის წინ ვისაც ეპყრა ჩირაღდანი,
ვინც ბახუსის შეგონებით ალგზნებული,
ბოროტეულ გრიგალავით მქვინვარებდა,
ძირს ზღართანით დაცემულმა შესძრა მიწა.
აქ რომ იგი ქვე დაემხო, ყოვლისშემძლე
ომის ღმერთმა სხვებსაც უზლა ხვედრი თვისი,
შვიდსავ კართან ქალაქისა სწორი-სწორად,
სარდალს შვიდსა დახვდა შვიდი სპასალარი,
სადაც დავლად ზევს ბოროტის უკუმქცეველს
დაუტოვეს მათ სპილენძის საჭურველნი
და გაიქცნენ... მხოლოდ დარჩნენ ორად ორნი,
შვილნი ერთი დედმამისა ბრძოლის ველზე,
ბარი-ბარად ერთ სიკვდილს რომ ეზიარნენ,
მახვილებით ერთმანეთის გამგმარველნი.

ანტიტროფი ბ.

ეხლა, როცა ეტლებიან ქალაქ თებეს,

7. სოფოკლე

თავს ღიმილით დასცქერს ნიკე დიდებული,
დაე, ხალხნო, ბრძოლა ესე სისხლისმღვრელი
დავივიწყოთ და ღმერთების ტაძრებისკენ
გავეშუროთ ცეკვითა და სიმღერებით.
დე, ბახუსი წინ გვიძლოდეს მოლხინარი
და მხიარულ როკვით თებე აზანზაროს.
მაგრამ აი კრეონი, ძე მენეოკის,
ღმერთთა მიერ აქ მომხდარი ამბის შემდეგ,
მეყვსეულად ჩვენს ქალაქს რომ ეხელმწიფა,
ჩვენსკენ მოდის... ნეტავ რა აქვს მეფეს ზრახვად,
სათითოდ აქ რომ გვიხმო მაცნეს პირით
და შეკრება ბრძანა თებეს უხუცესთა?

კ რ ე ო ნ ი (შემოდის)

მოქალაქენო! თუმც ღმერთებმა სამეფო ჩვენი
შეაზანზარეს, კვლავ მომადლეს თებეს მშვიდობა.
მაცნენი მრავლად დავაგზავნე და ჩემთან გიხმეთ,
მხოლოდ რჩეულნი, ლაიოსის ერთგულნი ყმანო!
ვიცი, რაოდენ პატივს სცემდით მის ტახტსა მალაღს,
აგრევე ქალაქის აღმადგენელ ოიდიპოსსაც,
და როცა იგი დაიღუპა, იმის შვილებსაც,
თქვენ მსახურებდით იმავე გრძნობით მეერთგულენი.
ხოლო, როდესაც ნებით სასტიკ ბედისწერისა,
ერთად დაეცნენ იგი ვაჟნი ოიდიპოსის,
ერთ და იმავე დროს განგმირულნი ერთურთის ხელით,
როგორც დაღუპულთ ნათესავმა უახლოესმა,
ჩემად დავიპყარ თებეს ტახტი და ხელმწიფება.
მაგრამ ძნელია ჩასწვდე კაცის სულსა და ზრახვას,

თუ იგი თვითონ ხელმწიფების მაღალ ტახტიდან
სიბრძნით, სჯულდებით თვის ბუნებას არ გამოაჩენს.
მეფე, რომელიც ბრძენთა რჩევას არათუ ისმენს,
არამედ თითქოს ყოვლისადმი ყრუა, მღუმარი,
აწ და მარადის უღირსია ხელმწიფობისა,
არარა არის იგი მეფე, ვისაც მოყვასნი
მიუჩნევენ სამშობლოზე უპირატესად.
ხოლო მე, ზევსმა დე იცოდეს ყოვლის მხილველმა,
არ დავდუმდები თუ შევიცნობ, რომ ჩემს ქვეშევრდომთ,
ნაცვლად მშვიდობის, ელის ჭირი და განსაცდელი.
არც არასოდეს მოსისხლე მტერს მშობელი ქვეყნის
არ ვუმეგობრებ, რადგან მჯერა, რომ სამშობლოა
ყოველი მისი მოქალაქის საყრდენი მტკიცე
და თუ ხომალდი სწორი გეზით წარიმართება,
მაშინ ქეშმარიტ მეგობრებსაც ვიშოვით მრავლად.
ამგვარ წესებით ჩემი ქვეყნის მსურს განდიდება.
ეხლა კი დროა, იმ ორ ვაჟზე ოდიპოსის,
ბრძანება ესე განგიცხადოთ თებეს მცხოვრებნი:
გმირ ეთეოკლეს, ვინც თებესთვის თავგანწირული
მტერს შეერკინა უმჯობესად სხვათა ყოველთა
და განიგმირა, ღირსეული დავდეთ პატივი,
დავმარხეთ იგი დიდგვაროვანთ შესაფერისად.
ხოლო ძმა მისი, ვლაპარაკობ პოლინიკეზე,
ვინც განდევნილი შემოიქცა მხოლოდ იმ ზრახვით,
რათა დაემხო თვის პაპათა სამკვიდრებელი,
ფერფლად ექცია თებეს ღმერთნი და ძმათა თვისთა
სისხლით გულდამტკბარს, ტყვე მონებად წაესხა ხალხი,
მისმინეთ ყველამ, ვბრძანებ, არვინ არ დაიტყოს...

თებეს მიწაში ნუმც ყოფილა დამარხვის ღირსი.
დე უპატიოდ ეგდოს ველზე გვამი შიშველი,
ყვავ-ყორნებისა და ძაღლების თავშესაქცევად.
ესაა ჩვენი განჩინება... დაიმახსოვრეთ,
რომ ყოველ გამცემს საზღაურად ეს მიეგების,
ხოლო თებესთვის სიკეთის მქნელთ დიდ პატივს
დავდებთ,
ეს სულ ერთია, ცოცხალია იგი თუ მკვდარი.

ქორო

დე ეგრე იყოს, როგორც ბრძანე, მენეოკის ძევი!
რადგან სჯულდება შენს ხელთაა, შენ როგორც მეფეს,
ძაღვის, რაც გნებაეს დაუდგინო მტერსა თუ მოყვასს
და ეს კანონი მიუყენო ცოცხალს თუ მკვდარსა.

კრეონი

მაშ ამ ბრძანების აღსრულებას ადევნეთ თვალი.

ქორო

ეს ჩვენზე უმცროსთ დაავალეთ.

კრეონი

ამის მსურველნი
ბევრნი არიან. მცველნი უკვე გვამს დარაჯობენ.

ქორო

სხვას რას გვიბრძანებ?

კრეონი

არ დაინდოთ ბრძანების ურჩინი.

ქორო

ვინ ბრიყვი არის, რომ ტყუილად გასწიროს თავი!

კრეონი

ღიას, ურჩს ელის მოკვდინება, მაგრამ ხანდახან
ზოგს ანგარება გონს უბნელებს და ლუპავს კიდევ.

დარაჯი (შემოდის)

ჩემო მეფეო, ვერ ვიცრუებ, თითქოს და აქეთ
სულმოუთქმელად, სიხარულით მოვისწრაფვოდი,
რამდენჯერ ფიქრმა შემაყოვნა გზადმომავალი.
რამდენჯერ მწადდა ისევ უკან მივქცეულიყავ!
რადგან ერთთავად, თითქოს ვილაც ჩამჩურჩხულებდა:
— ჰოი საბრალოვ, შენსავ სიკვდილს რად ესწრაფვიო?
ხანაც მეტყოდა: — ამ უწყებით მეფე კრეონთან
სხვამ თუ მიგასწრო, ვერ აიცილენ სასტიკ სასჯელსო.
ამგვარად ვბჭობდი და ვიღოდი ფეხათრეული,
ხოლო აგეთ სვლით უმოკლესი გზაც გაგრძელდება.
ბოლოს და ბოლოს, გადავწყვიტე გეახლო, მეფევ,
და სწორი გითხრა, თუმც საამოს ვერას გაუწყებ,
აქ მხოლოდ ერთი მაიმედებს, რაც თვით განგებით
არ მიწერია, ისეთი რამ არც გადამხდება.

კრეონი

მაინც რა მოხდა? თქვი, ესოდენ რამ შეგაშფოთა...

დარაჯი

ჯერ, ხელმწიფეო, ჩემზე გეტყვი, მე უბრალო ვარ...
თვალიც ვერ მოვკარ ბოროტმოქმედს და, რა თქმა უნდა,
იქ ჩემი დასჯა იქნებოდა უმართებულო.

კ რ ე ო ნ ი

ისე შორიდან იწყებ სათქმელს, თან ისე ფრთხილად,
ფვიქრობ გვაუწყებ რალაც ახალს და გასაოცარს.

დ ა რ ა ჯ ი

მაგრამ მოამბეს თავგზას უბნევს საქმე საზარი.

კ რ ე ო ნ ი

ბოლოს და ბოლოს, თქვი რაც მოხდა და გაეთრიე!

დ ა რ ა ჯ ი

ეხლავ, მეფეო, ცოტა ხნის წინ იმ ვაჟის გვამი,
ვილაც უჩინარს დაუკრძალავს ადათისამებრ,
ზედ მშრალი ქვიშა მოუყრია და გაპარულა.

კ რ ე ო ნ ი

ბრიყვო, რას ამბობ? ძე კაცისა ვინ გაბედავდა?

დ ა რ ა ჯ ი

აბა რა ვიცი. ვერსად ვნახეთ ვერც ბარის კვალი
და ვერც წერაქვის მონათხარი... იქ მიწის პირი
მშრალია, სწორი, ურმის თვლებით დაუღარავი.
არ დარჩენია ამის მოქმედს ნიშანი რამე.
რა ეს ამბავი დღის პირველმა დარაჯმა გვამცნო,
ყველას გვეუფლა გაოცება სასოწარმკვეთი.
გვამი არ ჩანდა, თუმც დაფლულიც არ იყო ღრმად,
ფხვიერი ქვიშით დაეფარა სახსნელად სულის.
ბევრი ვეძიეთ, მაგრამ კვალი მხეცის თუ ძაღლის,
არც მიწას აჩნდა და არც ცხედარს არავითარი.
მერმე მივდექით ერთმანეთსა უხამს გინებით,

ღარაჯი ღარაჯს სდებდა ბრალსა და ცოტა გვიკლდა
საჩხუბრად ხელის გამოღებას... მაშინ ჩვენ შორის,
ვინ ჩადგებოდა გამშველებლად, როცა თვითეულს
და ყველას ერთად ერთ საქმეში გვიძლოდა ბრალი?..
თუმცაღა ერთხმად უარყოფდით ჩვენს შეცოდებას
და მზად ვიყავით დაგვეფიცა ცა-მიწის ღმერთნი,
ცეცხლში გაგვევლო, ხელთ აგველო რკინა მხურვალი,
დასამტკიცებლად, რომ მქნელი თუ ჩამგონებელი
ამა საქმისა არც გვინახავს და არცა ვუწყით.

ბოლოს, როდესაც ეს ყოველი ვცანით ამაოდ,
ჩვენთაგან ერთმა წამოიწყო და ჩვენც ვუსმენდით
შიშით მიწამდე დადრეკილნი, არც გვქონდა ღონე
შესიტყვებისა, არცა რამით იმედოვნების.
იგი გვირჩევდა, რომ ეს გვეთქვა შენთვის გულახდით,
თავით ბოლომდე, არაფერი არ დაგვემაღა.
ამ აზრმა სძლია და ჰა, მეფევ, შენს წინ ვარ ეხლა.
რადგან წილად მხვდა ბედუკუღმართს ეს მწარე ხვედრი,
ჩემი სურვილის წინააღმდეგ, შენს შემაშფოთრად.
ეხ, ვის აამებს ცუდი ამბის მაუწყებელი!

ქორო

მეფევ, ერთს ვფიქრობ, ეს ღმერთების საქმეა ალბათ.

კრეონი

ჩემად, მოხუცო, აბდაუბდით არ განმარისხო!
ჩანს უგნურებას შეუპყრიხარ, სიბერის სნებას,
თორემ ვინ გიჟი წარმოიდგენს, რომ მაღალ ღმერთებს
შეაღონებდათ ბედი გამცემ პოლინიკესი?..
და ისე, როგორც ეს შეშვენის კეთილის მოქმედს,

მას დამარხავდნენ, ნიშნად დიდი პატივისცემის,
ვინც აქ მოსულა, რომ ცეცხლისთვის მიეცა უღვთოდ
მათი ტაძარნი ძვირფას საწირ-განძეულობით,
და თებე, მათი სამფარველო სისხლით მოერწყა?..
ან როდის იყო, ბოროტმოქმედს სწყალობდნენ
ღმერთნი?!

არა, არასდროს! ის კი ვიცი, ჩემი ბრძანების
გაცემისთანვე ზოგ-ზოგები ღრტვინავდნენ მალულ,
უკმაყოფილოდ თავს იქნევდნენ, ჩანს ეუცხოვათ
თავის დადრეკა ჩემს წინ, როგორც მეფის წინ მართებთ.
ცხადია, იმათ მოისყიდეს ეს დარაჯები
და აი რა ქმნეს... კარგად ვიცნობ ბუნებას კაცთა:
ოო, მათთვის ვერცხლზე მავნებელი არა არის რა!
იგი ქალაქებს აღგვის ფუძე-ბალავრიანად,
თავის სახლიდან განაძევებს კაცს ანგარება,
უმანკო სულსაც რომ აღავსებს ბიწიერებით,
ყოვლად სარცხვინელ ვნებათა და აზრთა აღმძვრელი
და წარმმართველი გზით საშინელ ბოროტებისა.
მაგრამ ვინც ეს ქმნა, ანგარებით ვინც მოსყიდულა,
აღრე თუ გვიან მას მიეზღვის შესაფერისად...
და თუ ჭერ ძალმიძს მალალ ზევსის პატივისცემა,
დაიმახსოვრეთ, ფიცით ვამბობ ხელმწიფე თქვენი:
თუ მკვდრის დამმარხველს არ იპოვნით დაუხანებლივ
და მე არ მომგვრით, არ გაკპარებთ სიკვდილს მარტოდენ.
ცოცხლად დაგკადებთ, ვიდრე მართალს არ აღმოიტყვით.
მაშინ გაიგებთ, ვერცხლი ვის ხელს გამოერთმევა...
რომ სიგიჟეა ყველაფერში ეძებღე სარფას,

✓ რადგან სარგებლით ყველაფერი არ იყიდება:
ხოლო საძრახველ გზით ნაშოვარ სიმდიდრეს ყოველს
მოსდევს ზარალი, თვით სიკვდილზე უსაზარლესი.

დ ა რ ა ჯ ი

მეფევ, გავბრუნდე თუ კვლავ გნებავთ ვილაპარაკო?

კ რ ე ო ნ ი

ნუთუ ვერ ხედავ, მზარავს შენი ხმის გავგონებაც...

დ ა რ ა ჯ ი

შენს ყურთასმენას ზარავს იგი თუ გულსაც, მეფევ?

კ რ ე ო ნ ი

შენ რა საქმე გაქვს, თუ სად ბუდობს ტკივილი ჩემი?

დ ა რ ა ჯ ი

ბოროტმოქმედი გულსა ზარავს, მე — ყურთასმენას,

კ რ ე ო ნ ი

ყბედი ყოფილხარ.

დ ა რ ა ჯ ი

სხვა არა მაქვს დანაშაული.

კ რ ე ო ნ ი

გაქვს, ვერცხლში სულის გამყიდველო...

დ ა რ ა ჯ ი

ჰოი, რაოდენ,
საშინელია, თუ მსაჯული ურჯულოდ მსჯელობს!

ქ რ ე ო ნ ი

ენლა მსაჯულზე მოჰყვა ლაქლაქს... გვამის დამმარხველს
თუ არ შეიპყრობთ და არ მომგვრით დაუყოვნებლივ,
მაშინ გაიგებთ რა ფასიც აქვს ბილწ ანგარებას.

დ ლ რ ა ჯ ი

ნეტავი მართლა ვიპოვნე. ვპოვებ თუ არა,
ამას ჩემივე ბედისწერა გადასწყვეტს ალბათ.
რადგან დღეს თავი მთელი შემრჩა, რაც არ მჯეროდა,
აქ ფეხის დამდგმელს ველარ მნახავთ ამიერიდან.
გადარჩენისთვის უკვდავ ღმერთებს ჩემი მადლობა.

(მიღის).

ქ ო რ ო

სტროფი ა.

თუმცა ბევრზე ბევრი არის
ცა და მიწის საოცრება,
ძე კაცისა ქმნილებაა
სასწაულზეც საოცარი.
აღქაფებულ ტალღებს შორის
გზას მიიკვლევს ჟამსა დელვის,
ხოლო გეას, უკვდავ ღმერთქალს,
ცხენზე მობმულ გუთნის პირით,
გვემს და ჯიჯგნის წლიდან წლამდე.

ანტიტროფი ა.

იგი ნაქსოვ თოკის ბადით,
ცაში იჭერს ფიქრებივით
მსუბუქ ფრინველთ, ზღვაში — თევზებს,

ულრან ტყეში — ჯოგს ნადირთა...
ხოლო მერმე განძვინებულ
ცხენებს, მოსილს სქელი ჯაგრით,
თუ მთის კუროს გაუხედნავს,
ულელს ადგამს გამჭირიანი.

სტროფი ბ.

თვით ისწავლა მეტყველება,
აზროვნება ქარზე სწრაფი
და საქვეყნო ადათ-წესი...
ყინვის გამჭოლ ისრებისგან,
თუ წამლკავ დელგმისაგან,
თავს რომ იცავს საზრიანი.
ო, მძლავრია ყოვლის მიმართ,
თვით უმძიმეს სნებათაგან
განკურნების შემძლებელი.
მაგრამ სიკვდილს, მხოლოდ სიკვდილს,
ვერ გაექცა ვერასოდეს.

ანტისტროფი ბ.

თუმც ბრძენია იგი მეტად,
თავის ნიჰს და ხელოვნებას
ხან წარმართავს საკეთილოდ,
ხან ბოროტის სამეუფოდ.
ამქვეყნიურს ქმნის სამართალს
და ღმერთების იცავს კანონს.
მაგრამ მეფეც ყოვლისშემძლე,
თუ გზას გაჰყვა ბოროტების,
დაე ნურვინ ნუ იქნება

მისი აზრის, სწრაფვის, გრძნობის
ან თუ კერის მოზიარე...

კორიფე

ჰოი, ღმერთნო, ცხადია თუ მეჩვენება!
შფოთს და ღელვას ვერღა იტევს გული ჩემი.
თვალნო, რად არ მიბრძავედებით... ნათლად ვხედავ,
ჩვენსკენ მოჰყავთ თვით ქალწული ანტიგონე.
ოჰ, ასულო შავდღიანო!

ჰოი, ბედკრულ იოდიპოს მეფის შვილო!
დღეს აგეთი რა შეგემთხვა? ნუთუ შენ ხარ
ვინც გასთელე ჩვენი მეფის განჩინება,
და შეგიპყრეს უამს სიგიჟის ჩადენისა?

დარაჯი

აი, მოგგვარეთ დამნაშავეც, ეს იყო თურმე.
მკვდრის დამარხვისას შევიპყარით. სად არის მეფე?

ქორო

აგერ თვითონაც... სასახლიდან დროულად მოდის.

კრეონი

რატომ დროულად, თქვით, რა მოხდა?

დარაჯი

ჩემო მეფეო!

სჯობს თავი ფიცით არ შეიკრას მოკვდავმა, რადგან
ბოლოს ნაფიქრი აბათილებს ნააზრევს წინათ.
აქ შენმა რისხვამ წელან ისე დამცა თავზარი,
რომ ფიცით დავთქვი, არც გამეგლო ამ არემარეს,

მაგრამ იმდენად ალიტაცებს კაცს სიხარული,
რამდენად იგი უცხოა და ანაზღეული.

ჰოდა, გავტეხე ჩემი ფიცი და კვლავ გეახელ...
მოგვევარე ესეც, არ გვიყრია წილი ამჯერად,
რადგან ეს ჩემი დავლა გახლავთ, ჩემგან პყრობილი.
გთხოვ, ჩაიბარო, შენს ხელთაა აწ დამნაშავე.
დაე დასაჯე, როგორც გნებავს, მე კი გამიშვი...
ჩემმა სიმართლემ დამხსნა სასჯელს უმართებულოს.

კ რ ე ო ნ ი

მოგიყვანია. მაგრამ როგორ, სად დააკავე?

დ ა რ ა ჯ ი

მაშინ, როდესაც გვამს მარხავდა, ხომ მოგახსენეთ.

კ რ ე ო ნ ი

გვამის რას ამბობ? მაინც ამას რით დაამტკიცებ?

დ ა რ ა ჯ ი

სწორედ ეს ვნახე, წინააღმდეგ შენი ბრძანების,
წესს უსრულებდა... უფრო ნათლად როგორღა გითხრა?

კ რ ე ო ნ ი

აბა კიდევ სთქვი, სად წააწყდი, როგორ შეიპყარ?

დ ა რ ა ჯ ი

გეტყვი როგორაც, — როცა მივედ კვლავ სადარაჯოდ,
ზარდაცემული შენი რისხვის საშინელებით,
გვამს გადავგავეთ ზედ მოყრილი ქვიშა ფხვიერი
და რომ დავტოვეთ იგი შიშვლად, ხრწნაშელწეული,

იქვე დავსხედით მაღალ ბორცვზე ქარისკენ ზურგით, რათა ხრწნის სუნი არ გვცემოდა. ვისხედით ჩუმად. სიტყვით ერთმანეთს ვამხნევებდით, ხოლო თუ ვინმე წამით ჩათვლემდა, მუჯლუგუნით კვლავ ვაფხიზლებდით. დრო მიდიოდა მშვიდად, წყნარად, ვიდრე ციმციმით შუა ლაქვარდზე არ აცურდა მზე სხივოსანი და სიცხის ბული არ ჩამოწვა. მერმე უეცრად, წყრომანდ ზეცისა ამოვარდა გრიგალი მძაფრი, ქვიშა ჰაერში აიტაცა, ხეებს ფოთოლნი შემოაფლითა, გადასილა მტვრით მინდორ-ველს და ყველაფერი დააბნელა. ჩვენც ღმერთთა რისხვას თვალდახუჭულნი ძლივს ვუძლებდით. დასასრულ, როცა გრიგალი დაცხრა, ამ ქალს ვხედავთ, სასომიხდილი გმინავდა მწარედ იმ ბედდამწვარ ფრინველის მსგავსად, ჩვილი ბარტყები ბუდეში რომ აღარ დაუხვდა. მოსთქვამდა იგი, პირს იხოკდა განცეცხლებული, განშიშვლებული პოლინიკეს გვამის მხილველი, ამ საქმის ჩამდენთ წყევლა-კრულვას რომ უგზავნიდა. შემდეგ გვამს პეშვით მშრალი ქვიშა მიმოაფრქვია და წესისამებრ, ზე აწეულ სპილენძის სურით სამგზის აპკურა სასოებით განსაწმედელი. რა ეს ვიხილეთ, ჩვენც მივცვივდით და შევიპყარით, მაგრამ ოღნავაც არ შემეკრთალა... ვუყვირით, ბრალს

ვღებთ

მასზე, რაც ვნახეთ, რომ წინათაც აგრე იქმოდა, და მაინც სდუმდა, არაფერსაც არ უარყოფდა. თუმც ეს ყოველი მახარებდა, თან სევდას მგვრიდა: საამოვნოა თავდაღწევა განსაცდელთაგან,

და საწუხარი შენს ნაცნობთა ჭირში ჩაგდება...
თუმცა ამ ქალის მწარე ხვედრი არც ისე მტანჯავს,
რადგან აქ ჩემთვის ხსნაა ამის უბედურება.

კ რ ე ო ნ ი

ჰეი, შენ, მიწას რომ ჩასცქერი, აქ შემომხედე!
თქვი ეგრე იყო, თუ უარპყოფ?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ჰო, ეგრე იყო...

რატომ უარყყოფ!

კ რ ე ო ნ ი (დარაჯს)

შენ კი წადი საითაც გინდა,
ესოდენ მძიმე ბრალდებისგან განთავისუფლებ.
(ანტიგონეს) თქვი, ოლონდ ბევრს კი არ მოედო, შენ ხომ იცოდი
ბრძანება ჩვენი?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ჰო, ვიცოდი... ეგ ხომ საჯაროდ
გვეუწყა ყველას...

კ რ ე ო ნ ი

იცოდი და მაინც გაბედე!

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მაგრამ, მეფეო, ეს ბრძანება არც ზევსსა მაღალს
და არც ქვესკნელის ღიდ ღმერთებთან მცხოვრებ
სამართალს

არ მოუცია მოკვდავთათვის ქმედობის წესად.
არც ის ვიცოდი დღემდე, თითქოს ბრძანება შენი
იყო იმდენად ძალოვანი, რომ მოკვდავს ყოველს
მიეცემოდა მით უფლება ხელეყო ღმერთთა
ადათ-წესები, მყარნი, თუმცა დაუწერელნი.
არა, ისინი არ შექმნილან არც დღეს. არც გუშინ,
არამედ ჟამთა წიალიდან მომდინარებენ.
ვერც მე შევიძელ დამერღვია ეს ადათ-წესი,
მოკვდავთა შიშით და უკვდავთა განსარისხებლად.
ბავშვმაც ვიცოდი, რომ მოგკვდები ადრე თუ გვიან,
და ეს მოხდება, რომც არ იყოს ბრძანება შენი...
ხოლო სიცოცხლის მოსწრაფება წყალობად მიჩანს.
მისთვის, ვინც ჩემებრ უსასრულოდ გაწამებულა,
რალა თქმა უნდა, მოკვდინება შვებაა მხოლოდ.
მიტომ ოდნავაც არ მალონებს ხვედრი აგეთი.
ღიახ, რომ შვილი ჩემს მშობელთა არ დამემარხა,
ეს ჩემს სიკვდილზე უფრო მეტად შემალონებდა...
და თუ შენ მაინც ქცევას ჩემსას თვლი უგნურებად,
მე გიპასუხებ, უგნურებას უგნური მწამებ.

ქ ო რ ო

მეფევ, ცხადია ეს სიკერპე მამისგან მოსდგამს,
ამაყი გახლავთ, ჭირსა შიგან განუღრეკელი.

კ რ ე ო ნ ი

დაე იცოდეთ, რომ ყველაზე თავალებული,
ყველაზე უმალ დადრეკს თავსა. რკანაც მაგარი,
ცეცხლში განვლილი და წრთობისგან განმტკიცებული,
ერთი შემოკვრით ილეწება ნამუსრევებად.

ულაცნი შმაგნი, მომცრო ლაგმით პირაძაგრულნი,
 ყველას გინახავთ, ბოლოს რარიგ შოშმინდებიან.
 ვინც სხვას მორჩილებს, არ შეშვენის მას ქედმალლობა.
 ისიც ჰყოფნიდა ამ თავგასულს დანაშაულად,
 აგრე უტიფრად რომ გადვიდა ბრძანებას ჩემსას...
 ეს რომ ასე ჰქმნა, ზედ დაურთო სხვა შეცოდებაც, —
 ამ უტიფრობით თავმომწონე დაგვეცინის კადეც.
 მაშინ მე ვიყო დედაკაცი, ეგ კადეც მამრი,
 თუ დაუსჯელად შევარჩინო ეს თავხედობა.
 მერე რა ვუყოთ, რომ ჩემი დის შვილია იგი,
 ჩემს სახლში ზევსის მოსავეთაგან უახლოესი...
 ვერც თვითონ და ვერც და მაგისი ჯეროვან სასჯელს
 ვერ აიცილენენ, რა თქმა უნდა, აქ ბრალეული
 იქნება იგიც... სასახლეში წუთის წინ ვნახე,
 მღელვარებისგან ბორგნეული, გონ-ამღვრეული...
 რადგან სხვათაგან მიკვლევამდე სული ბოროტი,
 თავის ბნელ საქმეს მღელვარებით თვითონვე ამხელს.
 ო, რა ზიზღსა მგერის, როცა ლამობს ბოროტის მქმნელი,
 თვის ნაბოროტალს სათნოების მისცეს იერი.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ბარემ უბრძანე მომაკვდინონ... სხვა რალა გნებავს?

კ რ ე ო ნ ი

სხვა არაფერი. მოვიოხებ გულს მხოლოდ ამით.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მაშ რაღას უცდი? შენს ნათქვამში სიტყვაც არ არის,
 მოსაწონს ჰგავდეს... ვერც სხვა ჰპოვებს ამას ვერასდროს.

აგრევ არ მოგწონს, მეფევე, ჩემი ნამოქმედარიც.
თუმც საქმე უფრო სასახელო, ვიდრე საკუთარ
ძმის დამარხვაა, მე ამ ცის ქვეშ არ მეგულება.
რომ მართალი ვარ, აქ ესენიც გეტყოდენ, ალბათ,
რომ შიშით ენა არ დაბმოდეთ, მხოლოდ მტარვალებს
ძალუძთ ისა სთქვან და აკეთონ, რაც თვითონ ნებავეთ.

კ რ ე ო ნ ი

კადმოსელთ შორის აგრე მხოლოდ შენ ფიქრობ ერთი.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

აგრევ ფიქრობენ ეს მოხუცნიც და შიშით სდუმან.

კ რ ე ო ნ ი

ვაი სირცხვილო, ხედავ? არვინ არ გემოწმება.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ძმას პატივი სცე, სასირცხვილო არ არის ვგონებ.

კ რ ე ო ნ ი

მაგრამ ხომ ისიც, მან რომ მოჰკლა, ძმა იყო შენი?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

დიახ, ძმა იყო, ჩემს მშობელთა შთამომავალი.

კ რ ე ო ნ ი

პატივისცემით უღირსისა ღირსეულს ამცრობ.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მიცვალებულის სული ამას არ დაგიმოწმებს.

კ რ ე ო ნ ი

კეთილს და ბოროტს ხომ თანაბრად არ მიეგება!

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

განა უჯიშო მონა ვინმე — მე ძმა დაგვარგე.

კ რ ე ო ნ ი

ეს მშობელ ქალაქს გვიოხრებდა, მან კი დაგვიხსნა.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მაგრამ ჰადესის კანონის წინ ერთია ყველა

კ რ ე ო ნ ი

როგორ თუ ერთი, სათნოს ბილწი ვინ გაუტოლა?

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ჯერ არვინ უწყის, რა ითვლება იქ სათნოებად.

კ რ ე ო ნ ი

სიკვდილის მერმე ვერ იქცევა მოყვასად მტერი.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

მე მისთვის გავჩნდი, რომ მიყვარდეს და არა მძულდეს.

კ რ ე ო ნ ი

მაშ ჩადი ქვესკნელს, მკვდრებს ჰადესში ესიყვარულე.
სანამ ცოცხალ ვარ, ვერ დავისვამ დიაცს მბრძანებლად.

ქ ო რ ო

აი ისმენეც, სასახლის ბჭიდან
მოდის საყვარელ დაზე მგლოვარი.
იმის ვარდისფრად ალეწილ სახეს

ურვა-კაეშნის ღრუბელი ჰფარავს.
ლაწენი სველი აქვს ცრემლის წვიმითა.

(შემოდის ისმენე)

კ რ ე ო ნ ი (ისმენეს)

ჩემს სახლში ზაკვით შემომძვრალი იქედნევე კრულო!
სისხლის გამშრობო! იმთავითვე რად ვერ შევიცან,
რომ ჩემთვის გზრდიდით ორ დამღუპველ უბედურებას.
გატყდი, შენც იმის დამარხვაში ხომ გიღევს წილი...
თუ შემომფიცავ, რომ ამ საქმის არა იცი არა...

ი ს მ ე ნ ე

დამნაშავე ვარ, ანტიგონეც თუ აღიარებს.
ჩვენ ორივენი ერთნაირად ვართ ბრალეულნი.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ოჰ, არა, სტყუის, სიცრუეა, მას ბრალი არ აქვს...
შენ არ ისურვე შემწევნოდი, მეც მოგიშორე.

ი ს მ ე ნ ე

რომ გხედავ, რარიგ იტანჯები, საბრალო დაო,
მზადა ვარ შენთან განსაცდელის ზღვა გადავცურო.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ეს როგორც მოხდა, დაე ჰკათხე ჰადესის ღმერთებს...
ცარიელ სიტყვით სიყვარული არ დამტკაცდება.

ი ს მ ე ნ ე

უღირსად ნუ მთვლი შენთან მოგვედე და ძმის წინაშეც
პირნათლად ვიყო...

ანტიგონე

შენ სხვას ამბობდი, მე სხვას...

ისმენე

მაგრამ ერთი გვაქვს ბრალი.

ანტიგონე

ნუ გეშინია, შენ იცოცხლებ, მე კი, მე მოვკვდი
დიდი ხანია, ისლა ძალმიძს მკვდრებს ვემსახურო.

კრეონი

ამათ შეხედეთ, ერთი ჩვენს წინ შეირყა, ვგონებ,
ხოლო მეორე, გიჟი იყო დაბადებიდან.

ისმენე

ნუ გიკვირს, მეფევ, მოკვდავს სიბრძნე თანდაყოლილი
ცულებელობისას სტოვებს ხოლმე...

კრეონი

დიახ, როგორც შენ,
რადგან ბოროტმა მოგაქცია ბოროტეულად.

ისმენე

უმისოდ მარტო რამ მაცოცხლოს...

კრეონი

უკვე მარტო ხარ,
მასზე აღარც ღირს ლაპარაკი...

ისმენე

მაშ შენი ვაჟის

საცოლეს მოჰკლავ?

კ რ ე ო ნ ი

სხვაც ბევრია მიწა სათესი.

ი ს მ ე ნ ე

სხვას, მისთვის ეგრე შესაფერისს თუ ვერსად ჰპოვებ?

კ რ ე ო ნ ი

არა, უღირს ქალს ჩემს ვაჟიშვილს ვერ შევერთავ ცოლად.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ოჰ, როგორ გამცრობს მამაშენი, ძვირფასო ჰემონ!

კ რ ე ო ნ ი.

შენცა და შენი ქორწინებაც ზიზღსა მგვრის მხოლოდ.

ი ს მ ე ნ ე

არა, არ მჯერა, შვილს საცოლეს ვინ დაუღუპავს?..

კ რ ე ო ნ ი

ამ ქორწინებას სამუდამოდ ჩაშლის ჰადესი.

ქ ო რ ო

მაშ მისი დასჯა საბოლოოდ გადაწყდა, მეფევე?

კ რ ე ო ნ ი

ჩემს და თქვენს მიერ. ჰე, მსახურნო, აქ რაღას დგახართ?

ეზღავ წაიყვათ და ქალთათვის განკუთვნილ სენაკს

გამოამწყვდიეთ საიმედოდ: კარგად უცქირეთ...

თორემ გაქცევას ესწრაფვიან უმამაცესნიც,

რაწამს ჰადესის შეიგრძნობენ მოახლოებას.

ქორო

სტროფი ა.

ნეტარ არიან, ვინც უტანჯველად
განლიეს ესე წუთისოფელი...
თორემ თუ ვინმეს განუწყურენ ღმერთნი
და შეურყიეს ბედკეთილობა,
არ მოეშვება მის სახლს ვაება
მოდგმიდან მოდგმის ამოწყვეტამდე.
ასე თრაკიის მძვინვარ ქართაგან
ზღვის კადით კიდე მიმოგლეჯისას,
უკუნ ფსკერიდან ამოაქვთ ტალღებს
შავბნელი შლამი, ვითარ წყვდიადი...
და გუგუნებენ კლდენი ციცაბნი
მოხეთქებისას ბობოქარ წყალთა.

ანტისტროფი ა.

ვხედავ, ზედიზედ ლაბდაკიდების
სახლს თავს ატყდება რისხვა საზარი,
და ვერ დაიხსნა ძველ ცოდვათაგან
შთამომავლობამ აწ გარდასულნი...
ჩანს, რომელიღაც ღმერთი პირქუში
ღუპავს და არ ჩანს არსით საშველი.
დღესაც ძლივს მოსწვდა რიყრაყის სხივი
უკანასკნელ ნერგს ოიდიპოსის,
რომ სისხლისფერმა ქვიშამ ქვესკნელის,
ღმერთებისაგან დაძრულმა, იგი,
უნდა წალეკოს სამარადისოდ.

სპობს ავბელითი შეუპოვრობა
და შფოთვა სულის გზააბნეულის.

სტროფი ა.

ზევსო, ვერ განდრეკს შენს მეუფებას, —
ვერც აღზევება ზვიად მოკვდავთა,
ვერც ძილი ყოვლის მომღუნებელი,
ვერც ჟამთა სრბოლა დაუსრულებლივ.
მკვიდრობ ოლიმპოს ნათელ სავანეს,
უკუნისამდე უბერებელი,
ხოლო მიწაზე ერთი კანონი
იყო, არის და იქნება მარად, —
რომ უდრტვინველად მოკვდავთ სიცოცხლეს
არ გაუვლია და ვერც გაივლის.

ანტისტროფი ბ.

იმედი ძნელად მისანდობელი
ერთს ესახება თუმც ნეტარებად,
ბევრისთვის არის მხოლოდ ცდუნება,
მარტოდენ ნატვრა მიუწვდომელის...
ზოგმა არ უწყის საითკენ მიდის,
ვიდრე ბრმად ცეცხლში არ შეაბიჯებს.
ბრძენი გვასწავლის, ვისი გონებაც
ღმერთს განუწირავს დასაღუპავად,
სიკეთედ უჩანს მას ბოროტება
და სულ მცირე ხანს თუ იზეიმებს.

ქოროფე

აგერ ჰემონიკ, შენს შეილთა შორის
ძე უმრწემესი, მოღის მწუხარი, —

დასატირებლად საცოლის ხვედრის
და ქორწინების აწ დამარხულის.

კ რ ე ო ნ ი

მისნებზე უმალ შვილის გუჟანს აღმოვიკითხავ.
აქ მოდი, შვილო, თქვი, შენს მამას ხომ არ შემოსწყერ,
რომ შენს საცოლეს დავსდე მსჯავრი უცილობელი?
ეს ხომ არ მოშლის ჩვენს უტკბილეს მამა-შვილობას?

ჰ ე მ ო ნ ი

ოჰ, არა, მამა, შენი სიბრძნის მოიმედე ვარ,
შენს რჩევას მივდეგ, მანათობელს სიკეთის ლამპრად.
არ არის ჩემთვის ქორწინება არავითარი,
უფრო ძვირფასი შენს გონივრულ მეუფებაზე.

კ რ ე ო ნ ი

აი ეგ მომწონს, ჩემო შვილო; გულს შთაიბეჭდე —
მამის ნების წინ უნდა დასთმოს შვილმა ყოველი.
იმიტომ ვნატრობთ, შინ გამგონი შვილები გვყავდნენ,
ავის და კარგის გამომრჩევენი, რომ მამებევით
მტერს სამტრო უზღონ და მოყვარეს დახვდნენ მოყვრულად;
ხოლო იმ მამებს, ვინც უმაქნის შვილებსა ზრდიან,
ერთილა ეთქმისთ, რომ წარმოშვეს შთამომავალნი
თავის წუხილად და მოსისხლე მტრის გასახარად.
რალაც წამიერ გატაცებას, დიაცის სურვილს,
არ მიუტანო მსხვერპლად შენი გონიერება.
დაიმანსოვრე, თუ უღირს ქალს დაისვამ ცოლად,

გამოცივდება სახლი შენი უსიყვარულოდ.
ავ ცოლზე დიდი ბოროტება არაფერია,
და შენც იმ ქალსა, ვით საქულველს განეშორები.
დაე ქვესკნელი საქორწინო სარეცლად - ჰქონდეს.
რადგან აგეთი ამდენ ხალხში ეგ არის მხოლოდ
და ურჩობისთვის ჯეროვანიც დაედო მსჯავრი,
ქვერ გავტეხ სიტყვას, თქმულს ერთხელვე ამ ხალხის წინა.
იგი მოკვდება... თვით მფარველი ნათესაობის,
ზევისიც ვერ იხსნის. მოყვასთ შორის შფოთს თუ ვერ აღგვევთ, —
სხვა რაღას იზამს, თავს აიშვებს სამეფო მთელი.
ვინც მიუდგომლად სწორს სამართალს განუჩინს მოყვასს,
ქვეყნის საქმეშიც პირნათელი იქნება მარად.
მაგრამ კანონებს ვინც გათელავს ამპარტავნებით,
ანდა ეცდება მოაქციოს თავის ნებისად
ქვეყნის მეუფე, ჩემგან ქებას ვერ ელირსება.
მის ყოველ სიტყვას — ვინც ხელმწიფედ თვითონ სცნო ხალხმა —
ემონოთ უნდა მართებულს თუ უმართებულს.
იგი, რომელიც მეფის ნებას მორჩილებს მტკიცედ,
მწამს რომ იქნება მტკაცე თავის მეფობის დროსაც,
მტრის მოსევისას ქვეყნის კედლად აღიმართება,
ერთგულ ქომაგად მებრძოლებთან თანამდგომელი,
შფოთიანობა, — აი სნება უსაზარლესი,
იგი ქალაქებს ანადგურებს აღმრევი ხალხთა,
არღვევს ოჯახებს, ანცალკეევებს მხარდამხარ მებრძოლთ
და უტუაქცევს. მორჩილება, ჰა, ერთადერთი
ხსნა და იმედი, ხალხის, ქვეყნის განმტკიცებელი.
ამიტომ გვმართებს ადათ-წესნი დავიცვათ წმინდად
და არ დაუშვათ დამარცხებან დედრისგან მამრის.

ქოთუ მარცხი გველის, დე დაგვამხოს მართლა ვაჟკაცმა,
ოლონდ არ გვენახონ დიაცისგან დამარცხებული. (

ქორო

უამგადასულნი თუ ჯერ გონსაც არ გადავსულვართ,
რასაც შენ ბრძანებ, გონივრულად გვიჩანს, მეფეო.

ჰემონი

მისმინე, მამავ, მოკვდავთ სიბრძნეს გეწყალობენ ღმერთნი,
რაც ამქვეყნიურს მადლს ყოველსა აღემატების.
არ კი იფიქრო გედავები, ვერც იმას გკადრებ,
რომ შენი სიტყვა უმართლოა, მაგრამ შენს გარდა,
ხომ შესაძლოა იყვნენ სხვებიც, სწორად განმსჯელნი...
და, რა თქმა უნდა, მე შევიტყობ შენზე უადრეს, —
თუ ვინ რას ფიქრობს, როგორ მსჯელობს, გაქებს თუ გლანძღავს.
შიშის ზარსა სცემს უბრალო ხალხს შენს თვალთა მზერაც,
რისთვისაც შენს წინ ვერაა უთქვამთ, თუ არ საამო.
მე კი ჩრდილში ვარ და იქიდან თვალნათლივ ვხედავ,
დღეს თებე რარივ შეაძრწუნა ამ ქალის ხვედრმა.
ყველაზე უფრო მზარავია ეგზომ უცოდველ
ქმედობისათვის დაიღუპო ესდენ უღირსად.
ღვიძლი ძმა ომში დაღუპული, ძალღთა და ფრინველთ
რომ არ დაუგდო საჯიჯგნელად, მან განა ამით
ოქროს გვირგვინი და ხოტბა არ დაიმსახურა?!
ასეთი არის ყრუ ჩურჩული და მითქმა-მოთქმა.
ჩემთვის კი უფრო სანეტარო და სასურველი
არა არის რა, ვიდრე შენი ბედკეთილობა.
შვილთათვის მზეობს ღირსეული მამის დიდება, -
ხოლო მამისთვის ძეთა მისეთა აღმატებანი. (

კარგად დაფიქრდი, თავს ჯიუტად ნუ დაირწმუნებ,
რომ ბჭობა შენი, სიტყვა მხოლოდ შენს მიერ თქმულ
არის მართალი, სხვათა აზრი კი არაფერი.
ვისაც ღრმად სჯერა, რომ ბრძენია იგი მარტოღენ.
სხვათა უმეტეს ნიჭით სავსე და ოქროპირი,
ბოლოს შეიცნობს, რომ ყოფილა არარა მხოლოდ.
აროდეს მოკვდავს, რაგინდ ბრძენიც არ იყოს იგი,
არ დაეძრახვის კვლავ ისწავლოს სიბრძნე სხვათაგან.
თვითონაც უწყვი, რტოთა თვისთა გადასარჩენად,
ზამთრის გრივალში ხენი მიწას განერთხმებიან,
ხოლო უდრეკნი ითხრებიან ძირფესვიანად.
ზღვაში მენავეც, დაფხრეწამდე დაქიმულ აფრას
თუ ღროზე დაბლა არ დაუშვებს ჟამსა ქარიშხლის,
გალუბრუნდება პირქვე ნავი და დაინთქმება.
მამ დაცხრი, მეფევე, და შეცვალე ეს განაჩენი,
თუ მე ჯერ ყმაწვილს ჭკუის რამე დამეჭერება.
ტუძობესია, თვითონ ვიყოთ ბუნებით ბრძენნი
და თუ არა ვართ, თუ ჩვენს მიმართ ძუნწობს განგება,
გვმართებს მივდიოთ გონიერთა გონივრულ რჩევასა

ქ ო რ ო

მეფევე, თქვენ ორნივე კარგად ამბობთ და რამდენადაც
ეს ბრძნულად მსჯელობს, იმდენადვე შენც შეისმინე.

კ რ ე ო ნ ი

ნუთუ თქვენც ფიქრობთ, რომ ხელმწიფეს ესდენ უმწიფარ
ყმაწვილისაგან ეკადრება ჭკუის სწავლება?

ჰ ე მ ო ნ ი

თუმც ჭაბუკი ვარ, უსამართლოს არაფერს გირჩევ.
აქ ფასი დაედოთ არა ასაკს, არამედ საქმეს.

კ რ ე ო ნ ი

თქვი, რა საქმეა მეფის ურჩთა გამოსარჩლება?

ჰ ე მ ო ნ ი

მე უკეთურის შეწყალება არ მითხოვია.

კ რ ე ო ნ ი

თუ მისი სული შეუპყრია უკეთურებას?

ჰ ე მ ო ნ ი

ეს ხალხსა ჰკითხე, სხვას ამბობენ თებეს მცხოვრებნი.

კ რ ე ო ნ ი

როგორ, მე, მეფემ, ხალხის სიტყვას მივდიო განა!

ჰ ე მ ო ნ ი

აღბათ ვერც ამჩნევ, რა უმწუო ბავშვივით მსჯელობ.

კ რ ე ო ნ ი

მაშ სხვათა ჭკუით უნდა ვმართო სამეფო ჩემი?

ჰ ე მ ო ნ ი

იქ, სადაც მხოლოდ ერთი მეფობს, არც სამეფოა.

კ რ ე ო ნ ი

განა მის მეფეს არ ეკუთვნის სამეფო მთელი?

ჰ ე მ ო ნ ი

შენ ერთი მარტო უდაბნოში იმეფებ ბრძნულად.

კ რ ე ო ნ ი

ჰო, რა თქმა უნდა, დედაკაცზე ზრუნავს ჭაბუჩი.

ჰ ე მ ო ნ ი

ღიას, თუ შენ ხარ დედაკაცი, მე შენზე ვზრუნავ.

კ რ ე ო ნ ი

ო, არამზადავ! ეს რა მკადრე შენს შემქმნელ მამას?!

ჰ ე მ ო ნ ი

აქრას გვადრებდი, მაგრამ როცა სამართალს ხელჰყოფ...

კ რ ე ო ნ ი

იმით ხომ არა, რომ ჩემს მეფურ უფლებებს ვიცავ?

ჰ ე მ ო ნ ი

ამნაირ დაცვით თუ ღმერთების კანონებს ჰქელავ.

კ რ ე ო ნ ი

უღირსო მონავ, დედაკაცის ფეხქვეშ განრთხმულო!

ჰ ე მ ო ნ ი

მაგრამ ვერ იტყვი, რომ სასირცხო საქმისთვის ვიღწვი.

კ რ ე ო ნ ი

მაინც ყოველი შენი სიტყვა მასზეა მხოლოდ.

ჰ ე მ ო ნ ი

არა, შენზედაც, ჩემზეც, თებეს მფარველ ღმერთებზეც.

კ რ ე ო ნ ი

კმარა, იმ ქალის ცოცხლად შერთვას ვერ ეღირსები.

ჰ ე მ ო ნ ი

მოკვლას უპირებ? მაგრამ იმ ქალს სხვაც თან მიჰყვება.

კ რ ე ო ნ ი

არ ხედავთ, ხალხნო, მემუქრება კადეც თავხელი!

ჰ ე მ ო ნ ი

თუ უსამართლო მსჯავრის გმობა მუქარად ითქმის...

კ რ ე ო ნ ი

მაგ შენს სულელურ აბღაუბლას დაგისვამ ძვირად.

ჰ ე მ ო ნ ი

ეჰ, ჩემი მამა რომ არ იყო, გიჟს გიწოდებდი.

კ რ ე ო ნ ი

მართლა? კეთილი. აი ვფიცავ ოლიმპოს ღმერთებს,
მძიმე იქნება საზღაური ჩემი გინების.

ჰეი, მსახურნო! აქ მოიყვათ გველი წყვეული
და საქმროს თვალწინ მოაკვლინეთ...

ჰ ე მ ო ნ ი

არა, ნუ ფიქრობ,
ამას დავესწრო. არ მოკვდება იგი ჩემს თვალწინ.
აჰა, მივდივარ. ველარ მნახავ აწ ვერასოდეს.
სხვები დაისწარ მოწმედ შენი დამთხვეულობის.

ქორო

ხედავ, მეფეო, როგორ გარბის განცეცხლებული?
ავეთ ასაკში საშიშია სასოწარკვეთა.

კრეონი

გზა ხსნილი ჰქონდეს... იმ ქალების ბედს ვერვინ შესცვლის.

ქორო

ნუთუ ორთავეს მოკვდინება ბრძანე, მეფეო!

კრეონი

არა, იმ ერთსა ბრალი არ აქვს, შენ მართალი ხარ.

ქორო

მაგრამ მეორეს, რა სიკვდილით უპირებ დასჯას?

კრეონი

ვიწრო ბილიკით მიიყვანენ ადგილს უდაბურს
და ცოცხლეულად ჩააგდებენ აკლდამას ბნელსა.
საკვებსაც მცირეს დაუდებენ, რომ მკრეხელობა
არ გამოვიდეს, რითაც ცოდვას ავაცდენ თებეს.
დაე იქ ჰადესს შეევედროს, ვინც ღმერთებს შორის
სხვაზე მეტად სწამს, მან დაიხსნას დალუპვისაგან,
და თუ არ იხსნის, მაშინ მაინც ხომ დარწმუნდება,
რა ამაოა სასოებდღე ქვესკნელის უფალს.

ქორო

ნტროფი ა.

, ღმერთო ომსა შიგან ძლევამოსილო!
, ღმერთო, ყოველ არსთა დამამხობელო!

აკლე

ვინც ღამეს ათევ ნაზ ღაწვებზე ტურფა ქალწულის,
ზღვას გადასცურავ და შეაღწევ მხეცთა სამყოფელს...
შენ ვერ გაგექცა ჯერ ვერავინ ვერც უკვდავთაგან,
და ვერც დღემოკლე კაცთა მოდგმიდან...
ვისაც შეიპყრობ გონს მიხდი ყველას.

ანტიტროფი ა.

შენ ის ღმერთი ხარ, ვინც მრავალგზის გულნი მართალნი,
ბოროტისაჲენ მიაქციე კაცთ დამღუპველად.
ნათესავთ შორის ჩამოაგდე დღეს შუღლი ესე,
და მაინც სასძლოს წამწამებქვეშ კრთის ცეცხლი წმინდა.
რომ ეზიარა ნება-სურვილს უზენაესის,
კანონს ღმერთ-ქალის...

ყოვლისშემძლე აფროდიტესი.

კო რ ი ფ ე

ეხ, როგორ შევძლო მოთმინებით თავშეკავება,
რომ თვალთა ჩემთა არ გადმოსკდეს ცრემლი მღუღარი!
აჰა, იწყება აღსრულება გარდაუვალის...
აჰა, პირიმზე ანტიგონე მიჰყავთ პყრობილი
საყოველთაო, სამარადო განსასვენებელს.

ანტიგონე

თებეს მცხოვრებნო, ჰე, მშვიდობით...
მივყვები ჩემს გზას უკანასკნელს...
უკანასკნელად ვუცქერ ზეცას,
აქ ვერღა გნახავთ, რადგან ჰადესს
მივყავარ ყოვლის დამძინებელს,
ცოცხლად ნაპირზე აქერონის...

ვისაც ჰიმენე არ მსმენია,
შემირთავს ცოლად აქრონი.

ქორო

მაგრამ სულეთის ბნელ სავანეს
მიხვალ დიდების შარავანდით,
არც უკურნებელ სენით ძლეულ,
არც განბასრული მახვილითა...
შენ პირველი ხარ მოკვდავთაგან,
ვინც თავის ფეხით შეხვალ ჰადესს.

ანტიგონე

მსმენია, როგორ დაღუპულა
სიპილოს მწვერვალს ფრიგიელი,
სტუმარი იგი ავბედითი,
ასული თვითონ ტანტალესი...
ამბობენ, მძლავრად მოჭდობია
ირგვლივ სალი კლდე სუროსავით
და ასე პყრობილს დღით თუ ღამით
აწვიმს და ათოვს უსვენებლივ.
თურმე იმ კლდეზე, მის თვალთაგან
ცრემლია წყაროდ მომჩქეფარი...
აგრევ გამწირა მეც განგებამ.

ქორო

მაგრამ ღმერთ-ქალი იყო იგი,
სული ღმერთთა, ჩვენ კი ვინ ვართ?
ოკვდავნი, მოკვდავთ ნაშიერნი...
ოტომ გადიდებთ ჰადესის მგზავრს,

სიცოცხლითაც და სიკვდილითაც,
მაღალ ღმერთებს რომ დაედარე.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

დამცინით? აბა რად დამცინით,
ჯერ კიდევ სულდგმულს და საჩინოს...
ჰოი, სამშობლოს დიღო ღმერთნო!
ჰოი, ქალაქო, ჰოი, თებეს
სახელოვანო მამაკაცნო!
ო, ღირკეს წყაროვ, თებეს ქალავ,
ეტლთა განთქმულო ასპარეზო!
დღეს მოპასუხედ გიხმობთ ყველას:
მარქვით, რომელი წეს-ადათით,
უზარზეიმოდ, დაუტირლად,
უნდა ჩავიდე ბნელ სამარეს?
ვაი, ბედკრულო თავო ჩემო!
არც ცოცხლებში ვარ, არც მკვდრებს შორის,
საზღვარზე სულეთ-სამზეოსი.

ქ ო რ ო

შენ გასაოცარ გულოვნებით
ეკვეთე ღირკეს მეუფებას
და ზედ შეემსხვერ, შვილო ჩემო.
სჩანს, მამის ცოდვა მოგდევს წყევლად.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ო, ნუ მაგონებთ ჩემს დიდ ტკივილს,
მშობელთა მზარავ შეცოდებას,
ვაებას მთელი ჩვენნი გვარის,

საქვეყნოდ განთქმულ ლაბდაკადა.
ო, ბედკრულ დედის საქორწინო
საწოლო ცოდვით აღსავსეო,
სად შვილთან დედის შეულღებამ
წარმომშვა ეგზომ ავბედითი...
მკვდართა სავანეს მივალ ეხლა,
უქორწინებლად, ღვთივ წყეული.
ო, ძმაო ჩემო უბედურო,
უხანოდ სულეთს გარდასულო,
მკვდარმა ცოცხალი წარმიტაცე.

ქ ო რ ო

მკვდართათვის წესის შესრულება საქმეა საჩინო.
მაგრამ ურჩობა უზენაესთ ბრძანებისადმი
არ შეიძლება, ამით ხელყოფ თვით უზენაესს...
ეჰ, შენ დაგლუპა შენივ სულის შეუპოვრობამ.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ჩემს წილხვდომილ გზაზე მივდივარ,
მოთქმა-ზარით რომ არ მომდევნე
მეგობარნი, არც ნათესავნი...
ოჰ, ვერასდროს ვერლა ვიხილავ,
სულეთიდან დღის თვალს ოქროვანს,
ჩემს მწარე ხვედრს არვინ დასტირებს,
ოხვრაც არვის არ აღმოხდება.

კ რ ე ო ნ ი

ნუთუ არ იცით, თუ მსჯავრდებულს მიეცი ნება
არ დაასრულებს სიკვდილის წინ გმინვა-გოდებას.

აბა, აკლდამას თაღოვანსა შეაგდეთ ეხლავ.
დასტოვეთ მარტო, შესაფერად ჩემი ბრძანების.
უფლებას ვაძლევ, გინდ იცოცხლოს სანამდეც სურდეს,
გინდ წამსვე მოკვდეს... მის წინაშე ჩვენ უბრალო ვართ.
ერთი ცხადია, საამქვეყნო არღაა იგი.

ა ნ ტ ი გ ო ნ ე

ჰოი, აკლდამავ, განკუთვნილო ჩემს სანთიობოდ!
უფსკრულო, სულთა საპყრობილევ ბნელთაღოვანო!..
მანდ ბევრნი მყვანან ჩემიანნი, ვინც პერსეფონემ
უღროოდ მკვდარნი მიითვალა, რომელთა შორის
შეველ ყველაზე ავბედითი უკანასკნელად,
თუმც მოირასგან ჯერ სიცოცხლე არ მომსწრაფვია.
ერთიღა დამრჩა სასოებად, რომ სიყვარულით
მიმიღებს მამა, რომ ვიქნები მე სასურველი
შენთვისაც, დედავ, და შენთვისაც, ძვირფასო ძმაო...
მიცვალებულნი ჩემი ხელით განმიბანიხართ,
მერმე შეგმოსეთ და გაპკურეთ განსაწმენდელი...
და აი, შენთვის როგორ მსჯიან, ოჰ, პოლინიკევ!
თუმც ბრქენთა აზრით, მკვდარზე ზრუნვა საქმეა სათნო.
რომ ვყოფილიყავ შენი დედა, ან ცოლი შენი,
ველზე მენახე დაგდებული ყვავ-ყორნის კერძად,
თებეს კანონთა წინააღმდეგ არ დაგმარხავდი.
მე ხომ შემეძლო სხვას შევრთვოდი და წარმომეშვა
ძე ახალ ქმრისგან... მაგრამ ეხლა, როცა ჰადესის
უკუნ სიბნელეს მიეფარენ მშობელნი ჩემნი,
ჩემთვის ღვიძლი ძმა აღარასდროს წარმოიშობის...
მიტომაც საღვთო წესისამებრ დაგმარხე, ძმაო,

მაგრამ კრეონი ამას მითვლის დიდ შეცოდებად
და ჰა, პყრობილი დასასჯელად უკვე მივყავართ,
არმცოდნე ქმრისა, არც დედობის, უქორწინებლად,
ულხინებელი, უშვილძიროდ გადვიდე უნდა.
ო, ეხლა რარიგ საბრალო ვარ, რა უნუგეშო...
ცოცხალი მკვდართა ყრუ სამყოფელს მივემართები.
განა რომელი ღმერთის კანონს გადავედ ურჩი,
ანდა რომელ ღმერთს სასოებით აღვუპყრო თვალნი
და ვთხოვო დამხსნას ამ განსაცდელს საბედისწეროს,
როცა ღვთის გმობად ჩამეთვალა ღვთისმოსავობა?!
ჩემს აგრე დასჯას მართებულად თუ სცნობენ ღმერთნი,
შთამაგონებენ, რომ შევცოდე, მეც უღრტვინველად
მოვკვდები, მაგრამ თუ სცდებიან უზენაესნი,
დე ამგვარივე თავს დაატყდეთ მათ სატანჯველი.

ქორო

ხედავთ მის სულში რა მძვინვარე გრიგალი ბორგავს!..
ან რა დააცხრობს!..

კრეონი

მხოლოდ დასჯა. მაშ რაღას დგახართ?
უფრთხილდით, ბოლოს არ ინანოთ აქ დაყოვნება!

ანტიგონე

ო, ამ სიტყვებში სიკვდილს ჩემსას რა ახლოს ვხედავ!

კრეონი

ერ განუგეშებ, რომ ეს მსჯავრი არ შესრულდება. (მიდის)

ანტიგონე

ჰოი ქალაქო სამეუფოვ და სახლო ჩემო!
ჰოი თქვენ, ღმერთო წინაპართა, სამშობლოს მიწავ!..
ქ მივდივარ... გზას მივყვები ჩემს უნებლიედ...
და საღ მივდივარ?... შემომხედეთ, თებეს მმართველნო,
მე, უკანასკნელ შთამომავალს თქვენი მბრძანებლის, —
რა ტანჯვას ვიტან, ვისგან, რისთვის?.. მხოლოდ იმიტომ,
რომ სათნოების ვიყავ მსახური. (ანტიგონე გაჰყავთ.)

ქორო

სტროფი ა.

აგრევ ეწამა ტურფა დანაეც,
სამზეოს ნაცვლად რომ მისცეს ბინად
სკავრი, სპილენძით შემოსალტული,
სამარეც — ტახტად... ო, შვილო, შვილო.
თუმც იგი იყო დიდგვაროვანი
და ჰყავდა შვილი თვით ზევსისაგან,
მოვლენილისგან ოქროსფერ წვიმად...
შენს ბედისწერას ვერ გადაგარჩენს
ვერცა სიმდიდრე, ვერც ომის ღმერთი,
ვერც ციხე-კოშკი ძნელმისადგომი
და ვერც ხომალდი წყალშეუვალი.

ანტისტროფი ა.

აგრევ დაოკლა გულმზვობარო,
ედონელთ მეფე, ძე დრიანტესი,
ვინც დიონისემ თავხედობისთვის
გამოამწყვდია ქვის შავბნელ მღვიმეს.
იქ დაცხრა მისი ველური სული

და შეიგონა, რაოდენ დიდი
უგნურებაა შეურაცხყოფელ
ენის ტარტალით ღმერთს დასცინოდე,
საკურთხევლის ცეცხლს უქრობდე წმინდა
და მეფლეიტე მუზებს უფრთხობდე.

სტროფი ბ.

ორი ზღვის შუა, ცისფერ კლდეებთან,
სადაც თრაკიელთ ბოსფორის მხარეს
სალმიდესია, პირქუში მარად,
თვითონ არესმა იხილა თურმე,
იქ ფინეიდებს ცოლმა ფინევსის
რა სისასტიკით დასთხარა თვალნი,
შიგ დანის ნაცვლად მაქო რომ ჩასცა...
და შუქჩამქრალი თვალთა უპენი,
ზე აპყრობილნი, მაღალ ღმერთთაგან —
ითხოვდნენ შველას და შურისგებას.

ანტისტროფი ბ.

ლონემიხდილნი, სვეუბედურნი,
სტიროდნენ თავის საშინელ ბედზე,
ღედის ავბედით ქორწინებაზე...
თუმც დედა იყო უძველეს გვარის,
თვით ერენთევსის შთამომავალი,
ასული ფეხმარდ ბორეასისა
და მამისეულ გრიგალთა ქროლვამ,
აღზარდა იგი შორეულ მღვიმეს...
ოჰ, შვილო ჩემო, ღმერთების პარამოს,

მასაც კი მისწვდა რაშზე უმაღეს,
რისხვა ხანდაზმულ მოირობისა.

ტ ი რ ე ს ი (ჭიქო ჩისარი.)

(შემოჰყავს მეგზურ ბიჭუნას)

ჩვენო მეფეო, აქ ერთი გზით მოვსულვართ ორნი,
ამის თვალებით მოვდიოდით, რადგან შუქჩამქრალთ,
ბნელში მეგზურის თვალთა შუქი დაგვაბოგინებს.

კ რ ე ო ნ ი

მოდით, ტირესი, რას მაუწყებ ახალს, მოხუცო?

ტ ი რ ე ს ი

გაუწყებ, ოლონდ გულისყური მომაპყარ, მეფევე.

კ რ ე ო ნ ი

თქვი, სიტყვას შენსას გულისყურით ვუსმენდი მუდამ.

ტ ი რ ე ს ი

მიტომაც ეგრე ღირსეულად მართავდი თებეს.

კ რ ე ო ნ ი

შეც ვაღიარებ, ბევრ განსაცდელს კეთილად დამხსენ.

ტ ი რ ე ს ი

ეხლაც უფროთხილდი, დანის წვერზე დგახარ, მეფეო!

კ რ ე ო ნ ი

მაგას რად ამბობ? შენმა სიტყვამ შემძრა, მოხუცო.

ტ ი რ ე ს ი

როცა გაუწყებ, შენც მიხვდები განგების ნიშნებს.
ჩვეულ ადგილზე სამკოთხაოდ სამისნოს ვიჭექ,
სად ყოველგვარი ფრინველი მყავს... და შემომესმა
ხმა უცნაური, განძვირების კრიახი უცებ.
დავაყურადე და შევიცან ფრთების ფართქუნზე
ფრინველნი ფრინველთ გაშმაგებით დაძგერებულნი,
რა დაუნდობლად ებრძოდნენ და გლეჯდნენ კლანჭებით.
შევშინდი, წამსვე საკურთხეველის კაცონს მივმართე
და ჩემს ხელთაგან არ მიიღეს მსხვერპლი ღმერთებმა...
ჯერ საღვთო ცეცხლი ძლივს გაჩაღდა... მერმე ცვარ-ცვარად
ქონი ნაკვერცხლებს ბარკლებიდან რომ დაეღვენთა,
ატყდა შუშხუნი, ადგა ხრჩოლი და ცეცხლი წმინდა,
განცოფებული სულ შხეფებით იფურთხებოდა...
ბოლოს ნაცარში აღდაკრული ძვლებიღა დარჩა.
ასე მაუწყა ამ ბიჭუნამ, ეს არის ჩემი
გზისმჩვენებელი, როგორც მე ვარ თქვენი მეგზური.
შენმა ბრძანებამ შეაძრწუნა ქალაქი, მეფევე,
ძალღთა და ფრინველთ წაუბილწავთ საკურთხეველნი,
ოიდიპოსის იმ უბედურ შვილს რომ ძიძგნიან.
არღა ისმენენ ჩვენს ვედრებას ღმერთნი მფარველნი,
არც მსხვერპლს იღებენ, არც წმინდა ცეცხლს საკურთხეველიდან.
ჩიტნიც, სიკეთის მაუწყებლად მოჰკჳკუენი,
მოკლულის სისხლით გამაძღარნი სღუმან ერთთავად.
კარგად დაფიქრდი, შვილო ჩემო... აწონ-დაწონე.
აცი მოკვდავი. სად ყოფილა შეუცდომელი...
აგრამ ცდომილი თუ შეიცნობს შეცდომას თვისას
ა სათნო ქცევით განაქარწყლებს ამ შეცოდებას,

იგი უგუნურად არღა ითქმის, არც უბედურად.
სისულელეა ჯიბრზე დგომა ამპარტავნული.
გიჯობს, მეფეო, მკვდარს დაუთმო, დაცემულს ნუ სცემ.
რა გმირობაა ხელმეორედ მკვდრის მოკვდინება?
შენს სასიკეთოდ ვლაპარაკობ... მეც გამახარებ
და შენც გაამებს, კეთილ რჩევას თუ დამიჯერებ.

კ რ ე ო ნ ი

ყველა ისარი ჩემსკენ მოჰქრის... ჰაი, მოხუცო!
ყველას სამიზნო მე ვარ ეხლა, მისნობის ჟამსაც
ჩემზე მკითხაობთ... ხოლო სისხლით ნათესავთაგან
დიდი ხანია რაც გაცემულ-განყიდული ვარ.
ჰოდა, ივაჭრეთ, მოინაგრეთ სინდეთის ოქრო,
ხვეჭეთ ელექტროც სარდესისა რამდენიც გნებავთ...
დასამარხავად მაინც მის გვამს ვერ გამოძალავთ.
თუნდ იგი საღვთო არწივებმაც ისურვონ საზრდოდ
და ნაფლეთებად აიტანონ თვით ზევსის ტახტთან,
არ მეშინია მე ამნაირ მკრეხელობისაც
და მას დამარხვას ვერ ვალირებ... ვიცი რომ მოკვდავთ
არ მიუწვდებათ ხელი უკვდავთ წასაბილწველად...
ფრთხილად, ტირესი! ბრძენთა შორის ყოვლად რჩეულნიც
იღუპებიან მხილებულნი, სული ანგარი
რაგინდ მიმზიდველ სათნოებას არ შეაფარონ.

ტ ი რ ე ს ი

ვაი, ეს რა თქვა... ნუთუ ჩემი აქ არვის გესმით!

კ რ ე ო ნ ი

რა სიბრძნეს გვეტყვი, რაც საქვეყნოდ არ გაგვეგონოს?

ტ ი რ ე ს ი

თქვი, რამდენად სჯობს სხვა სიკეთეს გონიერება?

კ რ ე ო ნ ი

კაცს რამდენადაც უგონობა ხლის უბედურად.

ტ ი რ ე ს ი

სწორედ ამ სნებას შეუპყრიხარ, მენეოკის ძე.

კ რ ე ო ნ ი

რაც არ უნდა თქვა, უხამსობას ვერ ვკადრებ მისანს.

ტ ი რ ე ს ი

უკვე შემკადრე, ნათელხილვას სიცრუედ მითვლი.

კ რ ე ო ნ ი

რადგან ჩაგიქრო ანგარებამ სინათლეც სულის.

ტ ი რ ე ს ი

განთქმულ არიან ანგარებით ქვეყნის მტარვალნი.

კ რ ე ო ნ ი

ჩანს, დაგავიწყდა, რომ მბრძანებლის წინაშე დგახარ.

ტ ი რ ე ს ი

მახსოვს, რამდენჯერ ჩემი რჩევით დაიხსენ თებე.

კ რ ე ო ნ ი

ოცი, ბრძენი ხარ, თუმც ბოროტი მოყვასთა მიმართ.

ტ ი რ ე ს ი

ად მაიძულებ ვთქვა, რაც გულში მაქვს დაფარულად?

კ რ ე ო ნ ი

თქვი, ოღონდ ნათქვამს ანგარების არა ეცხოს რა.

ტ ი რ ე ს ი

კეთილი... მაგრამ თუ სათქმელი შენზეა მხოლოდ?

კ რ ე ო ნ ი

რაც არ უნდა თქვა, ჩემს განაჩენს არ შეეცვლი მაინც.

ტ ი რ ე ს ი

მაშ ჩემი სიტყვა დაიხსომე, მზე სწრაფმავალი
ვერც კი მოასწრებს ცაზე ერთხელ შემობრუნებას,
რომ შენს ღვიძლთაგან ერთს გაიღებ მკვდრების წილ მკვდრადა,
მის საზღაურად, ვინც ზემყოფი ქვესკნელს შთაგზავნე,
გყავს მსახლობელად შავეთისა სული ცოცხალი,
ხოლო ვინც ქვესკნელს უნდა იყოს, მას უპატიოდ,
გინებულს, მიწადაუყრელად სამზეოს სტოვებ.
ამის უფლება არც შენა გაქვს, არც თვითონ ღმერთებს.
მომაკვდინებელ მკრეხელობას სჩადიხარ, მეფევე.
იცოდე, შურის საძიებლად რომ გდარაჯობენ
ერინიები ქვესკნელის და ზესკნელის ღმერთთა...
თავს დაგატეხენ ისეთსავე უბედურებას,
როგორიც თვითონ სხვებს დამართე უმართებულოდ.
კარგად განსაჯე, ანგარებით ხომ არრას ვამბობ?
მალე, სულ მალე შენს სასახლეს შეაზანზარებს
ქალთა და კაცთა ზარ-ზეიმი უსაზარლესი...
შენზე ყოველმხრივ აღდგებიან სამტროდ ქალაქნი,
რომელთ შვილებსაც სამღვთო წესის შემსრულებლებად
შენ მიუხიე ძაღლნი, მხეცნი თუ ყვავ-ყორანნი,

მძორის სიმყრალით რომ წაბილწეს საკურთხეველნი.
ჰა, დავასრულე რაც მინდოდა მეთქვა, მეფეო,
შეურაცხყოფით შენგან ესდენ განძვინებულმა,
ვითარ ჩუბინმა, აუცდენლად გტყორცნე ისარი,
და მწვავე ტკავილს სად წაუხვალ, თუ გულში დაგჭერ?
უკვე დრო არის შინ წავიდეთ, გამიძეს, შვილო.
ამან კი უცად ყმაწვილებზე იყაროს ჯავრი.
ვუსურვოთ მიხვდეს, სად სჯობია თავშეკავება
და უფრო მეტად ბრძენი იყოს, ვიდრეა ესლა.
(მიღის.)

ქორო

მეფეე, მისანმა ეს რა გვითხრა, რა შემზარავი
დასტოვა სიტყვა გარდაუვალ ავბედობისა!
ამ ხნის მოვყრილვარ, თმა სიბერით გამთეთრებია
და ჯერ არ მახსოვს მისი სიტყვა არ ამხდარიყოს.

კრეონი

მეც ეგ მაშფოთებს... თუმც დათმობა ძნელია მეტად,
უფრო ძნელია შეეჭიდო შენს ბედისწერას.

ქორო

იქნებ ჩვენს თათბირს საჭიროებ, მენეოკის ძევ?

კრეონი

როგორ მოვიქცე? თქვენ მირჩიეთ და აღვასრულებ.

ქორო

რეე, მეფეო, ტყვეს განულე აკლდამის კარი,
მარხე გვამიც უბატიოდ ველს დაგდებული.

კ რ ე ო ნ ი

მაშ, შენის აზრით, უნდა დავთმო?

ქ ო რ ო

იჩქარე, მეფევე,
ცოდვილთა მიმართ არ აყოვნებს რისხვა ღმერთებისა

კ რ ე ო ნ ი

ეჰ, სად მაქვს ღონე შევექილო გარდუვალობას.
გული არ შვება, მაგრამ მაინც ვცვლი ჩემს ბრძანებას.

ქ ო რ ო

ამ საქმეს თვითონ გააკეთებ, სხვას არვის ანდო.

კ რ ე ო ნ ი

ქარგი, მივდივარ. ჰე, მსახურნო, ყველა, ვინც აქ ხართ
და ვინც არა ხართ, ჩემთან ჩქარა, ჰო, აქეთ, აქეთ!
თან წამოიღეთ წერაქვებიც და გამალებით
აი იმ ადგილს მიაშურეთ, აქედან რომ ჩანს.

მე კი, ხელმწიფე, თავის სიტყვის უარმყოფელი,
ტყვეს ჩემგან პყრობილს ჩემივე ხელით განვუღებ კარსა.
ცხადზე ცხადია, ყველას გვმართებს თვით სიკვდილამდე
ადვასრულებდეთ მარადიულ კანონებს ღმერთთა.

(მიღის.)

ქ ო რ ო

სტროფი ა.

ო, დიდებავ კადმოსიანთ ასულის,
ნაშიერო მძიმედ მგრგვინავ ზევსისა,

ვინც ოდითგან იტალიას მფარველობ
და რომელიც ელევსინელ დემეტრას
ყოვლის შემკრებ ველ-მინდვრებზე მეუფებ...
ჰოი ბახუს, ღმერთო სახელ-მრავალო!
ჰოი ბახუს, თებეს, ბაქკელ ქალწულთა
სახელგანთქმულ დედაქალაქს მცხოვრებო...
სად ისმენეს ნაპირთან აღმოცენდა,
გველეშაპის თესლი იგი ბოროტი.

ანტიტროფი ა.

შენ გხედავენ, სადაც ორმწვერვალოვან
მთაზე მნათობს ჩირალდანი ვიზვიზა,
კასტილიის ჩუხჩუხებენ ჩანჩქერნი
და ცეკვავენ კორიკელი ნიმფები.
მაგრამ ზოგჯერ სუროთი და ვენახით
გადაბურულ ნისეს ფერდობებიდან,
ღვთაებრივი სიმღერების თანხლებით,
ესტუმრები შენს საყვარელ თებესაც.

სტროფი ბ.

შენ ხომ თებეს, სხვა ქალაქთა უმეტეს,
შენს განმეხილ დედასავით პატივს დებ.
ეხლა თებე მძვინვარე სენს მოუცავს...
მაშ დაეში მწვერვალიდან პარნასის,
ზღვაც გამოვლე მშფოთვარ-აღქაფებული,
მოვედ თებეს, განმწმენდ-განმკურნებელო.

ანტიტროფი ბ.

ჰოი, ღამის ღრეობათა მეუფევ!
მბრძანებელო მოკაშკაშე ვარსკვლავთა!

თვითონ ზევსის ძეო უსაყვარლესო!
მოვედ ჩვენთან ფიალების ამალით,
ვინც მთელ ლამეს ცეკვით და სიმღერებით
გადიდებენ შენ, უფალო იაკხ.

მ ა ც ნ ე (შემოდის)

ისმინეთ, მკვიდრნო კადმოსისა და ამფიონის!
მოკვდავთ ცხოვრებას, ვიდრე იგი არ დასრულდება,
ჩვენგან არ ეთქმის არც აუგი და არც დიდება,
რადგან დღეს ბედი თუ გვაძალღებს, ხვალ იგივე ბედი
თანაბრად ამხოვს ბედნიერსაც და უბედურსაც...
ხოლო წინასწარ გარდაუვალს ვერვინ შეიცნობს.
აი კრეონიც, ვისი ბედიც იყო საშურველ,
მოსეულ მტრისგან ვინც განწმინდა მიწა კადმოსის
და გვეხელმწიფა ჩვენ უფლებით სწორუბოვარი,
მეფობდა მორჭმით, შვილმრავალი, სვებედნიერი...
ასე ერთბაშად დაიღუპა... თუ ნეტარება
წარელო კაცსა, მას ცოცხალი არ ეწოდების.
თუნდ შენი იყოს მთელი ქვეყნის ავლა-დიდება,
გქონდეს ცხოვრება მოსაჩვენრად დიდხელმწიფური,
ამა ყოველში მე არ მივცემ კვამლის მკრთალ ჩრდილსაც,
სიცოცხლეს შენსას თუ არ აღხენს ბედკეთილობაც.

ქ ო რ ო

კვლავ ჩვენს მეფესთან რა წუხილის ამბავი მოგაქვს?

მ ა ც ნ ე

სიკვდილის, ხოლო ამ სიკვდილში ცოცხლებს აქვთ ბრალი.

ქორო
მკვლელი ვინ არის, ან ვინ მოჰკლეს?

მაცნე
უცხო ხელს როდი განუგმირავს...
ვინ და ჰემონი.

ქორო
მაშ მამამ მოჰკლა?

მაცნე
თავი მოიკლა მამის ქცევით განრისხებულმა.

ქორო
ჰოი მისანო, შენი სიტყვა რა სწორად ახდა!

მაცნე
ეს ასე იყო... ხოლო ეხლა სხვა ზრუნვა გემართებს.

ქორო
აგერ საბრალო ვერიდიკეც, მეუღლე მეფის,
მოემართება შეილის ამბით შეძრწუნებული...
თუ ეს არც იცის და შემთხვევით გამოვლო აქეთ.

ვერიდიკე
თებეს მცხოვრებნო, თქვით რა მოხდა, თქვენს ხმაზე
მოვედ,

თუმც სასახლიდან გამოსული პალადას ტაძრად
მივიჩქაროდი სალოცავად, თქვენ მოგაშურეთ.
როცა კარიბჭის ურდულს ვწევდი, თითქოს ჩემს სმენას

ოჰ, თავო ჩემო უბედურო, რა ნათლად ვხედავ,
ჩემივ დალუპვის უბედიტეს გზით მივდივარო...
თითქოს ეს ჩემი ვაჟის ხმას ჰგავს უსაყვარლესის,
გასწით, მსახურნო, მსწრაფლ აკლდამას შემოურბინეთ,
ერთგან ხვრელს ჰპოვებთ ჩანაქცევარს, კარგად
ჩახედეთ,

ჰემონის ხმაა, თუ ცდუნებით მტანჯავენ ღმერთნი?
ჩვენც ბრძანებაზე მეფის ასე გაოგნებულის,
მყის ხვრელი ვპოვეთ, ჩავაკვირდით აკლდამის
ბინდბუნდს

და გავარჩიეთ, დაკიდული სელის წვრილ თოკზე
ქალწულის ტანი ქანობდა, ხოლო ჰემონი
გულში იკრავდა ქალწულის გვამს, გულამოსკვნილი
რომ დასტიროდა უძვირფასეს საცოლის სიკვდილს,
მამის სიგიჟეს და ავბედით თავის სიყვარულს.

რა ეს იხილა, ადგილს მოსწყდა კრეონი წამსვე,
სამარხს ჩაეშვა და ხმამალლა შესძახა ჰემონს:
თქვი, აქ რა გინდა, რას სჩადიხარ, ჰოი ბედკრულო,
განა რა ელდამ წარიტაცა გონება შენი,
გამოდი, შვილო, შენი მამა გვედრებო.

მაშინ ჰემონმა მზარავ მზერით შეხედა მამას,
მერმე უსიტყვოდ, ორლესული იძრო მახვილი,
მაგრამ მოქნევა გაუცუდდა, რადგან აქ მეფემ
უკან დახევით იხსნა თავი... ხოლო ჰემონმა,
თავის მკერდისკენ მიიბრუნა მახვილის ბასრი

იმე დარტყმით სანახევროდ გულს შეიმსკვალა...

გ კვლავ ქალწულს შემოჰხვია უღონოდ მკლავნი

და სულხდომისას, უკანასკნელ სისხლის ჩანჩქერით
ყირმიზის ფერად შეუღება ღაწვნი ფერმკრთალნი.
ეხლა იქ გვამი განისვენებს გვამს ჩახვეული,
ჰადესში რომ სცნეს საიდუმლო ქორწინებისა.
აი ამბავი, ცხადმყოფელი, რომ უგნურება
არის მოკვდავთა შეცოდება უბოროტესი.

ქორო

ეს რაღას ნიშნავს, რად შებრუნდა შინ დედოფალი?
სიტყვაც არ დასცდა არც წუხილის. არც გაოგნების?

მაცნე

ეგ მეც მათქვებს, თანაც ვფიქრობ, რომ დედოფალი
საქვეყნოდ ტირილს უკადრისობს და განგვერიდა.
აღბათ დარბაზში მოთქვამს ზარსა მხეველებთან ერთად.
ჯერ ცნობაზეა, ცუდს არაფერს არ დაიმართებს.

ქორო

აბა რა ვიცი, ერთი კია, გულს ჩახვეული
დარღით დუმილი, გლოვის ზარზე შემზარველია.

მაცნე

ეხლავ გავიგებ, ჩვენს დედოფალს რა ჰქონდა ზრახვად,
არ დაიმალვის მგზნებარ გულის იღუმალება.
დროა სასახლეს მივაშუროთ... შენ მართალს ამბობ,
ყრუ სიჩუმეში არის რაღაც საავბედითო...

ქორო

აგერ თვით მეფეც... მოდის, ნელა გვიახლოვდება...
მოაქვს თავისი შეცოდების საბუთიც მძიმე...

თუ შეიძლება ასე ითქვას, მეფეს მკლავებზე
გადაწვენილი მოაქვს თავის უბედურება.

კ რ ე ო ნ ი

(შემოდის და შემოაქვს მკლავებზე გადაწვენილი ჰემონი)

ო-ო-ო-ო-ო-ო-ო...

ცოდვანო სულის შემზარველნო...

სიკედლის ძილით დამნისვლელნო...

შემხედეთ, მკვლელიც და მოკლულიც,

ერთი მოდგმის ვართ, მამა-შვილნი...

ჰოი სიკერპევ დამლუპველო!

ჰოი შენ, შვილო, ჯერ ყმაწვილო...

უდროოდ მკვდარო სიჭაბუკევ...

ო-ო-ო-ო-ო-ო-ო...

თავი მოიკალ? არა, შვილო...

შენ მოგკლა ჩემმა უგნურებამ.

ქ ო რ ო

ვაგლახ! რა გვიან სცან სიმართლე.

კ რ ე ო ნ ი

ო-ო-ო-ო-ო-ო-ო...

ენლაღა ჩავწვდი ჩემს ვაებას...

ო, თავს დამატყდა რომელიღაც

ღვთის რისხვა, ყოველთ უმძიმესი,

და მწუხარების გზით წარმმართა.

ო, ლხენავ ჩემო განფრთხობილო!

ო, კაცთა მოდგმის ავბედობავ!

მ ა ც ნ ე

ჩემო ხელმწიფევ, ამ საშინელ უბედურებას
ზედ დაემატა სხვაც, ახალი, მიხვალ და ნახავ...
ერთი ხელთა გყავს, მეორე კი შინ გელოდება.

კ რ ე ო ნ ი

ამის უარესს რასლა ვნახავ?

მ ა ც ნ ე

მეუღლე შენი

გარდაიცვალა. ეს წუთია, რაც გულმა დედის
ჭრილობათაგან სისხლდაცლილმა შესწყვიტა ძგერა.

კ რ ე ო ნ ი

ო-ო-ო-ო-ო-ო..

ჰადესის შავო უფსკრულეთო,
რად მძირავ ეგრე უსასრულოდ...
მაცნევ, უღეველ ვაებათა,
სხვას რასლა მეტყვი უსაზარლესს?!
ერთხელ მკვდარს კადევ რითლა მომკლავ?..
თქვი, ეხლა რა ვქნა, ჩემო შვილო?
ო-ო-ო-ო-ო-ო...

სიკვდილი კვალში მოსდევს სიკვდილს...
შვილს მიჰყვა ცოლიც საყვარელი.

ქ ო რ ო

აქედანაც ჩანს, თუ გახედავ, გამოაქვთ უკვე.

კ რ ე ო ნ ი

ო-ო-ო-ო-ო-ო...

ვხედავ მეორე ჩემს თავზარსაც...

წუთის წინ შვილი ხელთ მესვენა,
ეხლა მეუღლის გვამს შევცქერო...
ო, დედა-შვილო, უბედურო!

მ ა ც ნ ე

ბასრი მახვილით განგმირულმა საკურთხევლის წინ
მილულა თვალნი დაბინდულნი, ჯერ მეგარევისს,
ადრე დაღუპულ ძის სიკვდილის დამტირებელმა...
მერმე ჰემონზეც ღვარა ცრემლი, ხოლო დასასრულ,
შენ გწყევლა, მეფევე, ეგ არისო შვილების მკვლელი.

კ რ ე ო ნ ი

ო-ო-ო-ო-ო-ო-ო...

შიშით მაჟრჟოლებს, რად არავინ
ორღესულ ხანჯლით არ გამგმირავეთ?!
ოჰ, ეხლა რარიგ საბრალო ვარ,
წუხილის ელდით დაზაფრული.

მ ა ც ნ ე

შვილთა დაღუპვას სულთმოობრძავე შენ გაბრალებდა.

კ რ ე ო ნ ი

მითხარი, თავი რით მოცკლა?

მ ა ც ნ ე

ჰემონის ხვედრის შემტყობელმა,
მახვილით გული განიგმირა.

კ რ ე ო ნ ი

ვთა ჩემს თავსა! მე ვარ მკვლელი.
ჩემს იქით ბრალი სხვას ვის დავლო?

მე, მე გომსხვერპლეთ საბრალონო...
სიმართლეს ვამბობ... ჰე, მსახურნო!
აქედან შორეთს გადამკარგეთ...
მე არავინ და არარა ვარ.

კოროფე

თუ ვაებაში სიმართლეა, შენ მართალს ამბობ.
ხოლო სულ ტანჯვას, სჯობს წამების გზა უმოკლესი.

კრეონი

მოვედ, მეჩვენე, ხვედრო ჩემო,
ამ ცასქვეშ ყოველთ უმჯობესო!
შენ, დღეო ჩემი აღსასრულის,
უკანასკნელო მზის ნათებავ...
რომ ვერლა ვნახო კვლავ რიჭრაჟი.

კოროფე

ეგ სხვა საქმეა, ხოლო ეხლა განსვენებულთა
მიხედვა გემართებს... წარმართავენ მომავალს ღმერთნი.

კრეონი

ერთ ლოცვაშია ნატვრა ჩემი...

კოროფე

ნურას ინატრებ.. ამაოა... რადგან მოკვდავნი
ვერ დაახწივენ თავს განკუთვნილ უბედურებას.

კრეონი

შორს გადამკარგეთ მე უგნური...
ჩემს უნებლიეთ მოგკალ, შვილო....

და შენც, ძვირფასო ცოლო ჩემო...
რასღა ვუმზირო აწ ბედკრულმა,
თუ მთლად წარმტაცა, რაც მეზადა,
რისხვით მსახვრალმა ბედისწერამ...

ქორო

სიბრძნე მაღლს ყოველს აღმატების.
ჩვენც! მას მივდიოთ, რომ ქედმაღლობით
არ განვარისხოთ ღმერთნი მაღალნი...
თორემ გულზვიადს დაამხოვს თვისივ
გულზვიადობა... თუმც სიბერის უამს,
ბევრს განმცდელი გონს მოეგება.

